

מסורת הש"ס

רש"י

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

ר"ן

פו.

עין משפט
גרי מצוה

(א) כחצות נע. (ב) ע"כ
ש"ך לך שלפניו.

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה גבי זבינא
ומי' ופירות ידעל:
(ב) ר"ה לאומר ידעל הכא
נמי דר"ה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] בהר"ן ד"ה מי דמי כי
דסייט לאמר י"ב חודש.
נמחק מלות י"ב חודש וי"ב
עשר שנים:

מוסף רש"י

מי לא קדשה. אם מכרה
וחזר ולקחה (כחצות נע).
השתא בדידה דרא.
שהי עכשיו של וי
הכי דליל קדשה השתא
קדשה. כי אמר נמי מקדש
לקמיה קדשה (ושם). דא
לא דמי. משקל דקדשה
הוא (ושם). מתקף לה
רב פפא מי דמי רב.
הסם גבי מכרתי לך אין
לי עכשיו נה לא נוק ואל
דבר שאני של. הכא נה
בדיה הוא ויהי קדשו יד
אמרה (ושם). ע"ש גריסא
(גריסא). הא לא דמי.
משקל דהשתא קדשה
הוא (ושם). דא לא דמיא אלא
כי לעשר שנים. לא
דמי לעשר שנים. לא
סתם. אלא לאומר שנה
שמשכנתי לעשר שנים. דאין
בדיה לפדותה ולקדשה
עכשיו. קדשה. והא של
הוא (ושם נע).

אמר ר' אילא ומה אילו אומר לחבירו שדה זו שאני מוכר לך. כלומר
שעדין היא בידו להקדישה שלא החלטתיה לך מכל וכל: לכשאקנה
ממך. לכשאחזור ואקנה ממך מקדיש: מי לא קדשה. מי לא חיל
שם קדושה עלה לכשיקנה מה. הכא נמי גבי האי איתתא כי אמרה
יקדשו ידי לעושיהן לאחר שמתגרש
דולאי חילא עליהו שם קדושה:
מי דמי. כלומר מי דמיא מילתא
דאשה למילתיה דהאי גבירה הכא האי
גבירה דמזון שדה זו אחתי בדיה היא
שעדין לא מכרה ודיקא נמי דקמי
שאי מוכר לך ולא קמי שמכרתי
לכי יכול להקדישה לכשתחזור ותנא
לרשותי: אכל. הא איתתא כי מקדשה
מעשה ידיה כלום יש בידה שום כח
והלכך אף על גב דאמר גבי מוכר
שדה שיכול להקדישה לכשתנא לרשותי
גבי אשה לא אמר: אלא. הא דאשה
לא דמיא אלא לאומר כי וי הכי
דהסם לא קדשה משום דלא קיימא
שדה גרשומיה שהי כבר מכרה
הכא נמי לגבי הך איתתא לא קדשי
מעשה ידיה: גבי זבינא פסיקא
למילתיהו. דגופה (א) לפירות בידה
דלוקח: גבי אשה מי פסיקא מילתא.
מי היא גופה לנעול והסם גבי אשה
דינא היא דמקדוש: הא לא דמיא

אלא לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך קדשי.
דהסם אע"ג דלא קדשה השתא קדשה לקמיה הכי נמי גבי אשה: שדה
בידו לפדותה. כל איתת דבעי אהי מי לאקדשה מהשתא:
אשה בידה להפדותה. ויהאיל ואין בידה להתגרש לא חיל
קדש אמתשה ידיה לכשתתגרש: לאומר לחבירו שדה זו שמשכנתי
לך לעשר שנים וכו' מי לא קדשה. דהשתא אין בידו לפדותה
עד עשר שנים ולכשיפדנה קדשה דחיל עלה קדושה מהשתא (א):
הכא נמי גבי אשה אף על גב דאין בידה לגרש עצמה כי
מירגש חילא קדושה על מעשה ידיה: הסם קין. גבי שדה
איכא זמן קצוב לעשר שנים וכיון דאיכא זמן קצוב דמי כאילו יש
בידו לפדותה לאלתר: אשה מי יש לה קיפואס. לידע אימתי מתגרש:
אלא

שדה שמשכנתי לך לכשאפדנה ממך מקדיש דקדשה משום דגופה דשדה
משום דהקדש דמיא הוא זה ואינו מפקיע מידי שעבוד הלכך אין ההקדש חל עד שיפדנה. והוא דלמחרין צפרק האומר משקלי עלי
(וערין כה). גבי המשכיר בית לחבירו והקדישו משכיר הדר צו מעלה שכן להקדש ופרסין עלה הכי דר ביה צמיעלה קאי כבר מבטחי צפרק
השותפין (וליל דף מו: ד"ה הכי) דלא קשיא דהאי במשכיר בית חסם היא ולא בית מיוחד ומשום הכי מני משכיר להקדיש ונותן לו לשוכר בית אחר:
מסקיף ליה רב שישא בריה דרב אידי מי דמי שדה זו בידו לפדותה. ומש"ה כי אמר לכשאפדנה ממך מקדיש קדשה דכל שביר
לאו כמחוסר מעשה דמי אשה בידה להתגרש בתמייה וכיון שאין בידה שיחול נדרה כשתגרש כי אמרה נמי לבי מגרשה לא חיל. ומקשו
הכא אשה נמי בידה היא שיחול נדרה כל שעה ושעה שמתגרש דהא קיי"ל כרז הווא דלמר [כחצות נע]: יכולה אשה שתאמר לנעול איני נונית ואינו
עושה יש לומר דרבי יוחנן בן טרי דלמר יפר לאו משום מה שהאשה חייבת לעשות לנעול בכל שבוה חמת מוונות קאמר דהיינו משקל
חמש סלעים ביהודה שם עשרה סלעים בגליל דאי משום הני בלחוד ליכא למימר שמה יגרשנה ותהא אסורה לחזור שהי אפשר לנעול
לזירה ממנה כנן אלא הכא באוסרת כל הנאה שלה על בעלה עסקין אפילו אותן שבע מלאכות שחייבת לעשות לו דהיינו טומאת ואופה
ומבטת וכולו איך ויהיו דקאמר ותהא אסורה לחזור לו שאינה יכולה לשמשו במלאכות הללו ומהי מלאכות לא כל הימנה להפקיע
עמה שאין חמת מוונות שחומר איני נונית ואינו עושה הלכך אין בידה להפקיע עצמה מהן שלא תעשה אותן לנעול אלא לאחר שתתגרש
ומשום הכי אמרין אשה בידה להתגרש בתמייה: הא לא דמיא. פירוש אלא אי מדמית לה להא ודאי דמיא לאומר לחבירו שדה זו
שמשכנתי לך לעשר שנים מקדוש דקדשה אף על גב דאין בידו לפדותה קודם לעשר שנים אשה נמי אף על גב דאין בידה להתגרש
קודם אסור: מי דמי הסם קין. גבי שדה איכא קיפואס לפדותה דהיינו לאחר אשנים עשר חדש ומשום הכי מני מקדיש לה מעכשיו
הכא לא קין גבי אשה לית ליה קיפואס דשמה לא מתגרש הלכך דין הוא דלא ליהי הקדש כי מגרשה כיון שהקדישה בעודה בתמייה:
אלא

רבי פיוני. כיון דתתא אינה יכולה להקדיש ובמקרא אע"פ גרסין ומי איכא מדי דליל השתא לא קדוש ולקמיה קדוש: קואר [אילא] אין הכי נמי דקדשה: מי לא קדשה. אם מכרה וחזרה ולקחה: דא לא דמיא.
משקל דפירסא היא: לכשאקנה ממך ר"ה קדשה. למיד אין אדם מקדש דבר שלא כל לעול: גבי זבינא פסיקא פיריתיה. גבי אשה מי פסיקא פיריתיה. הנוק הוא שדה אלא
שמשכנתי לנעול מפשה ידיה הלכך יכולה להקדישה: דא לא דמיא. משקל דהשתא קדשה היא: אשה אין בידה להחזיר. הלכך אי מדמית לה להא לא מני לאקדשי: דא לא דמיא. אלא ליכא שקבוע זמן למשכנתי
שאין בידו לפדותה כיון הווא חילא ופסיל הכי יוכל להקדיש ויהי אשה נמי: אשה מי אית לה קיפואס. לעול אין בידה להתגרש:

ל"ה א מ"י מ"י מהל'
עדין וחזקין הל'
מ':
ל"ו ב מ"י מ"י מהל'
עדין וחזקין הל'
מ' מהל' עדין קל טושיע
מ"ה סימן ר"ב פסוק ט'
ל"ז ג ד מ"י שם הלכה
מ':

תוספות

אמר רבי אילא. שניא
הא ומה אילו
האומר לחבירו וכו' מי לא
קדשה. אם מכרה וחזר
ולקחה שחול הקדש שהי
עכשיו של וי הכי דליל
אקדשה השתא קדשה כי נמי
אמר דקדוש לקמיה קדוש:
דא לא דמיא. משקל
דקדושה היא [לכרז הווא]
בדיה דר"י: לכשאקנה
ממך קדשה. למיד
אין אדם מקדש דבר שלא
כל לעול: ומש"ה כי
דמי גבי זבינא פסיקא
פיריתיה. שאין לו לא
נוק ולא פירות ואין אדם
מקדש דבר שאינו של ולא
דמי דהסם גופה ופירא
בידו דלוקח הכא נוסף
בידה הוא: דא לא דמי.
משקל דהשתא קדשה היא:
לאומר שדה שמשכנתי
לך. חסם:

פירוש הרא"ש

נ"ך. להפך אלכ כהא
דקאמר במתסס דיה לא
פבר טומיה אין גרם
ריח ולימא הלכה כי
יומן להפסיד ח' נמי
אין הלכה כר"ע אי
נמי הלכה כר"ע: אמי
קובעו. דממיר טיפ דרין
לחוסר פירות חבירו עליו
דליין גרשומי משכ"ר
בהקדש אסור נמי דבר
שלא כל לעול: בשלמא
אדם אומר פירות חבירו
עלי. אפי' שהפירות
אין גרשומי: שהרי אדם
אומר פירותיו על חבירו.
אפי' שאין חבירו גרשומי:
אלא אומר דבר שאי
בא ע"הם על חבירו.
דליכא חמתו דבר שלא
כל לעול וגם חבירו אינו
גרשומי: שאין אדם אומר
פירות חבירו על חבירו.
כיון דליכא חמתו שדבר
האסור אינו גרשומי וגם
מי שחומר עליו אינו
גרשומי וקובעות דמתייה
היא מקדמת מעשה ידיה
שלא כל לעול על בעלה:
דירום איתרבי ע"ה. וכל
מלאכה ששעשה בדיה חסא
קדושה: ל"ב גרשומי וכל
פסק שעבוד הנעול וכל
הקדש: ומכאן רבי אברהם

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones